Tuula Rokka

SUZANNEN PARIISI, OSA 4

SUZANNEN PARIISI

OSA 4

Tuula Rokka

Kuvat ja lähdetiedot: Google

Laulut: YouTube

.

Sisällysluettelo **Sivu**

Kolmas tasavalta, ensimmäinen maailmansota 7 – 28

Missä palaa 29 - 49

Maailmassa palaa, toinen maailmansota 50 - 121

© 2026 Tuula Rokka
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-89-4844-5

OSA 4
Kolmannesta tasavallasta toisen maailmansodan päättymiseen

Kolmas tasavalta, ensimmäinen maailmansota

Ajankohdan ilmapiiriä kuvaava pilapiirros, jossa britti John Bull saattelee ranskatarta preussilaista upseeria muistuttavan saksalaisen ollessa närkästynyt.

Louise Michel

53 kieltä

Artikkeli Keskustelu Lue Muokkaa Muokkaa wikitekstiä Näytä historia Työkalut

Louise Michel (29. toukokuuta 1830 – 10. tammikuuta 1905) oli ranskalainen opettaja ja anarkisti, joka vaikutti Pariisin kommuunissa. Hän luennoi sosialismista, eikä uskonut parlamentaariseen vaikuttamiseen vaan näyttäviin väkivaltaisiin tekoihin ja lietsoi luokkasotaa.[1]

Michel syntyi Vroncourtin linnassa palvelijattaren lapsena, ja hänen isänsä oli joko linnanherra tai tämän poika. Isäntäväki vastasi hänen liberaalista kasvatuksestaan, hän sai lukea Voltairen, Rousseaun ja ensyklopedistien teoksia. Vuonna 1850, isän ja isovanhempien kuoltua, hänet ajettiin linnasta.[2]

Louise Michel päätti elättää itsenä opettajana. Hän kävi seminaarin ja perusti Vroncourtin lähelle oman koulun, jossa vei oppilaat tutustumaan luontoon ja opetti heidät laulamaan Marseljeesia. Vanhemmat valittivat tästä ja Michel joutui prefektin puhuteltavaksi. Hän opetti myöhemmin tyttökoulussa Millièresissä ja siirtyi 1856 Pariisiin.[2]

Pariisissa hän osti yksityisen päiväkoulun Montmartelta. Kolmannen tasavallan alkuaikana preussilaisten piirittäessä Pariisia Michel koetti pitää koulunsa toiminnassa ja hankkia ruokaa oppilailleen. Hän oli hyvin aktiivinen poliittisesti. Hän toimi Pariisin kommuunin ambulanssissa ja sotilaana Montmartren 61. pataljoonassa. Vasta kun hänen äitinsä otettiin kiinni, hän antautui ja joutui Satoryn vankilaan. Vuonna 1871 hänet karkotettiin Uuteen Kaledoniaan. Karkotuspaikassaan hän alkoi opettaa alkuasukkaita.[2]

Kun Pariisin kommuuni armahdettiin, Michel palasi Ranskaan 1880, missä 10 000 ihmistä vastaanotti hänet riemuiten. Hän osallistui useisiin puhetilaisuuksiin, joissa kertoi sosiaalisesta vallankumouksesta ja anarkismista. Tilaisuuksista kerättiin pääsymaksuja, jotka Michel näki tapana, jolla keskiluokka saattoi rahoittaa työväenluokan kamppailua. Vuonna 1883 Michel vangittiin hänen johdettuaan työttömien mielenosoitusta yhdessä Emile Pougetin kanssa. Seuraavina vuosina hänen elämässään vuorottelivat vankilajaksot ja poliittiset puhekiertueet. Vuonna 1890 hän muutti Lontooseen. Hän matkusteli sieltä käsin Manner-Euroopassa luentomatkoilla, ja kuoli Marseillessa yhdellä näistä matkoistaan.[2]

Michel julkaisi muistelmansa vuonna 1886, ja lisäksi runoja ja proosaa.[1]

”Hei, Suzanne! Lähdetkö kanssani suoalueelle keräämään yrttejä ja marjoja?”

”Joo, voin toki lähteäkin. Pojat ovat korjaamassa kiiltomatoamme. Siinä oli kuulemma jotain häiriötä.

Hihkaisen vaan Jean-Pierrelle, että lähden kanssasi metsäretkelle.”

”Lukaisepa ensin tuollainen lehtikirjoitus, jonka löysin Arthurin laitteesta. Minulla on hieman kysyttävää ja kerrottavaa sinulle tuosta urheasta naisesta. Sopiiko?”

”Sinähän tiedät, että minä olen aivan into pinkeenä näiden fiksujen ja älykkäiden naisten toimista. Tiedän, että hän oli aktiivinen jäsen Napoleonin jälkeisessä kumouksellisessa kommuunissa. Hmmm… Palvelijattaren lapsi, jonka linnanherra tai linnanherran poika oli siittänyt. Sillä lailla! Ajettiin pois, kun siittäjä kuoli. Sillä lailla! Enpä ihmettele lainkaan sitä, että hän liittyi kommunardeihin. En ihmettele ollenkaan. Fiksu nainen. Ja kykenevä, ei mikään ressukka. Ihailen vilpittömästi. Hyvä, ettei menettänyt henkeään tuossa verisessä touhussa. Todella hyvä juttu. Hän ehti vielä tehdä paljon hyvää maailmamme hyväksi. Mutta minä tässä vaan jaarittelen omiani, mitä sinulla oli kerrottavana?”

”Muistan elävästi puunuken, jonka tapasin kerran eräässä puunukkeyhteisössä hieman etäämpänä Pariisista. Ajelimme siellä Arthurin kanssa eräällä maaseutumatkallamme. Hän oli melko nuori puunukke ja hänen nimensä oli muistaakseni Lulu.

Linnanherra oli hankkinut nuken juurikin äpärätyttärensä iloksi. Lulu itki ja muisteli rakasta emäntäänsä. Hän muisteli erityisesti heidän iltahetkiään. *Emäntäni luki minulle kirjoittamiaan runoja ja hän luki ne niin mieleenpainuvalla ja persoonallisella tavalla, että olin aivan haltioissani. Toisinaan hän luki minulle kauniita proosatarinoita, tarinoita, joissa hänen unelmansa toteutuivat.* Lulusta tuntui aivan siltä, kuin hänen emäntänsä olisi pitänyt häntä elävänä lapsena. Hän kuulemma katsoi Lulua kiinteästi silmiin ja havaitsi kuin havaitsikin kaikki hänen mielenliikkeensä."

Silmäni ovat kostuneet. "Kiitos, Terese, tarinastasi. Jotenkin ei uskoisi, että Louise pohjimmiltaan olisi noin hellä ja herkkä, koska hänen kerrotaan tuossa artikkelissa kannattaneen väkivaltaisia tekoja ja suorastaan lietsoneen luokkasotaa. Hän ei uskonut parlamentaariseen vaikuttamiseen."

"Niin, olivatkohan nuo ajatukset enemminkin nuoruuden kiihkoisen kapinoinnin tulosta, en tiedä. Lulun mielestä Louise ei koskaan kohdellut häntä väkivaltaisesti, vaan aina suurella hellyydellä ja tyyneydellä. *Piti minua sylissään kuin olisin ollut hänen oma lapsensa.* Muistan, että Lulun puunukkesilmät kostuivat."

Kirja on Pariisissa asustavien puunukkien lempeä katse sotien vuosisataan.

BoD
9 789528 948445